

CAPÍTOL 20

La Caterina va rebre la carta de la Camil·la amb sorpresa. No va trigar gaire a ensenyar-la a la seva amiga.

—Mira Teresa, la Camil·la m'ha escrit, vol que vagi a París amb ella. Té llegeix.

La Teresa llegí amb vehemència tota la carta, es quedà un moment pensativa i finalment li va dir:

—I doncs Caterina, què faràs? T'hauràs de despullar del tot davant de la Camil·la, però també del senyor Rodier i els seus ajudants.

—Ai Teresa com ets! Aquests homes ja estan acostumats a veure dones nues, no hi ha cap mal en la nuesa, tots hi hem nascut despullats. Suposo que un cop m'hi hagi acostumat ja està, a més la Camil·la ja em donarà un cop de mà, és una oportunitat que no hauria de deixar perdre. Podré estudiar dret a la Sorbona, espero tenir temps per fer-ho tot.

—Sí, això sí, si ho pots compaginar tot i aprofitar-ho, un títol d'advocat per la Sorbona dona més prestigi que un d'aquí. Ningú ha de saber com t'has guanyat la vida a París.

—Però Teresa, sembla que pensis que fer de model per un artista és una activitat pecaminosa, ja em condemnes a l'infern? Em miraran, però no em tocaran.

—Mmmm...no, però...

—Tu no ho faries d'aprofitar una oportunitat així?

—Jo? Ni pensaments, em faria molta vergonya.

—Què et penses que no me'n farà a mi? Però seran els primers dies, després procuraré pensar en tot el benefici que em comportarà, a més m'ha dit que el sou serà força bo.

—I què els hi diràs als teus pares?

—Que la Camil·la necessitarà algú per cuidar el nen mentre ella treballi.

—Però si encara no ha parit.

—Ja, però els diré que hi vaig per ajudar-la abans de parir i tot plegat, i si no me'n surto els diré la veritat, ja ho entendran, els meus pares no són com els teus. Potser els fa il·lusió i tot que la seva filla sigui la model de l'insigne pintor August Rodier.

L'oncle Joan no es va poder estar i va deixar anar a la seva germana l'embaràs de la Camil·la. Tant ella com el seu home van quedar bastant trasbalsats. L'oncle Joan se sentia en part mig culpable per haver acceptat en Llorenç com a marit per la seva filla, i aquest sentiment de culpa va alleugerir la càrrega de consciència de la seva germana. Semblava que una culpa compartida era menys culpa.

Aquell diumenge, la Mercè, la mare de la Camil·la, va trobar la Teresa a missa i li va anar bé acompanyar-la pel carrer per indagar si en sabia res de l'embaràs de la seva filla.

—Sí, senyora Mercè, ella ens ho va explicar tot. De totes maneres li va dir a la Caterina que vindria per Nadal i els ho explicaria tot, no pateixi.

—Ah sí! Que bé, jo ja la trobo a faltar, des que és fora, pràcticament no ens ha escrit.

—És que està molt enfeïnada, el senyor Rodier li dona molta feina perquè si no acaba els quadres encarregats a temps el penalitzaran.

—Doncs aquest bon home s'ho hauria d'haver pensat millor abans, no es pot anar així, tant de corcoll.

La Caterina va confirmar a la Camil·la que acceptava la feina i que per Nadal, quan ella tornés a París, l'acompanyaria a la tornada.

Entretant l'August i ella van anar esbossant les obres que els faltaven per acabar la comanda, estudiant la il·luminació, definint els fons i els objectes accessoris. De model provisional femení utilitzaven en Paul, vestit, només per situar les figures. Així, quan vingués la Caterina ja ho tindrien tot més avançat. En Vincent i l'Eugène van començar a pintar els fons i en arribar les festes de Nadal, pràcticament només quedaven per fer les figures femenines.

La Camil·la i en Vincent van agafar el tren cap a Girona dos dies abans de Nadal i s'hi havien de quedar fins passat Cap d'Any, la feina era molta encara i no podien esperar fins a Reis.

El viatge travessant tota França en aquell tren de vapor va ser pesat, però entretingut, la velocitat amb la qual passava el paisatge per les finestretes era de 80 km/h, una velocitat vertiginosa, acostumats a les diligències i carruatges de cavalls.

Arribats a Girona, en Jaume, el pare de la Camil·la, els va anar a recollir a l'estació amb el carro, va saludar molt cortesament en Vincent i els va conduir cap a casa.

Pel camí, la Camil·la va explicar al seu pare la relació que tenia amb en Vincent, i com va ser ell qui va tenir la idea de casar-se amb ella per proporcionar un pare al seu fill.

—Us ho explico a vós, pare —començà la Camil·la—, perquè no sé com s'ho prendrà la mare. Vós enteneu millor aquestes coses.

—No t'ho pensis nena, ta mare és molt més oberta del que et penses. Ella tenia una tia, la tia *Asunción*, que mai es va casar i de qui tothom en parlava malament. Va morir quan tu eres molt petita, no te'n pots pas recordar.

—Sí, n'he sentit a parlar. Que voleu dir que era...

—Bé, ella no ho va dir mai, però tothom ho pensava i ta mare hi havia tingut llargues converses amb ella.

La Mercè va acollir en Vincent la mar de bé. Va veure que ja tenia la seva filla col·locada, i no es va preocupar gaire per la seva felicitat. Per ella l'important era que la gent no en parlés malament.

En Vincent era pel-roig, ni molt alt ni molt baix, rialler i extravertit. Va entrar a casa dels sogres per la porta gran, la Camil·la havia acabat mig enamorant-se'n, sabent que la relació no podia tenir cap mena de futur. Ell es deixava fer moixaines, talment com un gatet, però eren moixaines que no li provocaven cap de les reaccions que li haguessin agradat a la Camil·la.

Aquells dies van ser molt intensos, va passejar en Vincent per tot el poble fent-lo passar pel seu marit, tot i que encara no havien formalitzat la unió. La simpatia i la formosor del noi es va guanyar l'enveja de moltes de les amigues de la Camil·la, una admiració que va ocasionar molts comentaris. El fet de ser francès, o sigui, estranger, li donava una nota d'exotisme que a les noies les embriagava.

—Heu vist la Camil·la, amb quin xicot tan ben plantat s'ha casat?

—És clar, què vols? Que et penses que no en trobaríem d'homes així si nosaltres anéssim a París?

—Ja ho pots ben dir, en aquest poble, què vols trobar? Només pagesos i maleducats.

—Escolta tu! Que tu també ho ets de pagesa i no hi ha cap mal amb això.

—Aquí només han quedat els hereus, els altres fills de les cases han canviat d'aires i, a molts, els hi ha anat millor que a l'hereu.

—Tothom que vol canviar de posició social ha de marxar, aquí no tenim cap futur, més que viure entre gallines, ànecs i conills.

—Sabeu que la Caterina també se'n va a París?

—Què dius! I com és això? On anirà?

—Amb la Camil·la, com que té tanta feina, necessitarà algú per tenir cura del fill que ha de tenir, i la Caterina vol aprofitar per anar a estudiar dret a París.

—Caram, quina sort que ha tingut. De la manera que és la Caterina, a París no en deixarà cap per verd!

—Ja ha sortit la malpensada, es nota que se't menja l'enveja.

—Jo, enveja d'aquella descreguda! Au va! A veure què triga a guanyar-se la vida fent cantonades...

Fer safareig és una pràctica habitual a tots els pobles, ajuda a passar les estones, serveix de canal d'informació i tranquil·litza l'esperit.